

Waldorf100 Gedicht

*Spitten in een leerling, klompen aan
en de spade diep erin. We werken 's nachts
door onder bouwlampen. Dieper en dieper
de kwetsbaarheid in op zoek naar eigenheid.*

*De nieuwe elektrische metaalzoekers staan
te blinken in de schuur, maar we twijfelen
of we die dure apparaten mogen gebruiken.
We groeven op naamdagen traditiegetrouw
naar het kuiken in het ei. Wie ben jij? Wie word jij?
Welke planeet ook alweer? Ascendant? Ah, zie je wel,
ik dacht het al.*

*Lig je lekker, in het leertje van mijn katapult, klaar
om te worden afgevuurd in je toekomst? Maar zelf
liggen we in weer een ander leer. Het elastiek
wordt gespannen. Zijn er plannen over de richting?
Waren we het al eens achter welke heuvel we willen
landen? In een stad vol volwassenen die hun
bierblikjes in de prullenbak mikken, die werken met
hun handen, band kunnen plakken, boek kunnen
binden, leer bewerken, hout verbinden.*

*De beeldschermvrije stad, Atlantis herbouwd,
mocht die ooit, opgetrokken uit hout, achter
de heuvel ontstaan, dan boetseren wij hier vast
de onderdaan die zich daar staande houdt.*

*We dansen om het vuur en we vieren de oogst
en de traiteur brengt discreet de salades
en de gepofte kastanjes. Het hoogste lied,
in een taal die we niet meer spreken, brengt
ons in vervoering. We huilen om de achterliggende
gedachte. Het vuur knettert zacht, we worden
moe met z'n allen, vlak voor we langzaam in slaap vallen.*

David Mulder

www.davidmulder.info

